

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 326/2023
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Срђана Митића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Димитровграду К бр.17/21 од 03.11.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.160/23 од 06.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 12. априла 2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Срђана Митића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Димитровграду К бр.17/21 од 03.11.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.160/23 од 06.03.2023. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Димитровграду К бр.17/21 од 03.11.2022. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од десет месеци. Истовремено је одређено да ће се ова казна извршити уз примену електронског надзора, на тај начин што окривљена не сме напуштати просторије куће у којој станује, у селу ..., град ..., те да уколико самовољно напусти просторије у којима станује једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, према окривљеној је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од три месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне затвора не урачунава у време трајања ове мере.

Оштећене ББ, ВВ и ГГ, упућене су на парнични поступак ради остваривања имовинско правног захтева, на основу члана 258. став 4. ЗКП.

На основу чланова 261. и 264. став 1. ЗКП, окривљена је обавезана да накнади трошкове кривичног поступка, и то Основном јавном тужилаштву у Пироту у износу од 285.949,00 динара, а суду у износу од 59.755,00 динара, те на име паушала износ од 5.000,00 динара, као и да оштећенима ББ и ВВ на име трошкова кривичног поступка плати износ од 321.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.160/23 од 06.03.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, а пресуда Основног суда у Димитровграду К бр.17/21 од 03.11.2022. године потврђена, осим у делу одлуке о трошковима кривичног поступка које је окривљена дужна да плати оштећенима, а у ком делу је првостепена пресуда укинута усвајањем жалбе пуномоћника оштећених и у том делу враћена првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Срђан Митић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП (коју означава као битну повреду из члана 420. ЗКП), те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 23. став 1. и члана 42. став 1. ЗОБС-а, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да је „изрека пресуде у супротности са прецизираним оптужним актом од 18.04.2022. године“, јер је прецизираним оптужним актом окривљеној стављено на терет да је поступила супротно одредбама члана 77. став 2. ЗОБС-а тако што за време вожње у саобраћају ноћу на моторном возилу није имала упаљено дуго светло, а што се не наводи у изреци првостепене пресуде, на који начин је према ставу браниоца „учињена битна повреда одредаба из члана 420. став 1. ЗКП“.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 420. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту, додавањем нове радње извршења, односно веће „криминалне количине“ окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, то није учињено имајући у виду да је оптужним актом окривљеној стављено на терет извршење кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело је правноснажном пресудом и оглашена кривом, те у конкретном случају није повређен ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљене. У односу на окривљену, битна обележја бића кривичног дела описана су истоветно и у оптужном акту јавног тужиоца и у изреци правноснажне пресуде, с тим што је суд у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци пресуде извршио измену тако што је изоставио бланкетни пропис из члана 77. став 2. ЗОБС-а, имајући у виду да је у доказном поступку утврђено да критичном приликом услови видљивости нису били ноћни, а која измена је повољнија за окривљену, којој је прецизираним оптужним актом стављено на терет да је поступала противно одредбама члана 23. став 1, члана 42. став 1. и члана 77. став 2. ЗОБС-а.

Самим тим, измене чињеничног описа кривичног дела у изреци побијане пресуде, по оцени овога суда, нису извршене на штету окривљене, већ је суд у изреци пресуде само ускладио чињенични опис предметног кривичног дела са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, крећући се при томе у оквиру прецизираног оптужног акта јавног тужиоца,

Како је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 489. став 3. у вези става 1. КЗ, због ког је окривљена оглашена кривом, то су неосновани наводи изложени у поднетом захтеву, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

Ово стога што бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости само формално означава као разлог подношења повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у вези члана 23. став 1. и члана 42. став 1. ЗОБС- а, при чему не наводи на који начин је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, а у суштини, с тим у вези, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, истицањем да је покојни оштећени критичном приликом био под дејством алкохола преко 2 промила и да је у ноћним условима прелазио магистрални пут причајући телефоном у тамној

одећи, уз сопствени закључак да је суд погрешно применио члан 42. став 1. ЗОБС-а те да није применио члан 3. ЗОБС-а и да је „у стању акутне алкохолисаности покојни оштећени директно одговоран за све што се десило“.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, не представља дозвољен разлог у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, то је Врховни касациони суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић